

ZÁjpadnÁ- Montana 2006 (1. Á•Ájst)

PÁ™Á-spÁ›vek pÁ™idal Radek Kastner

[31.05.2010]

AktualizovÁ›no [31.05.2010]

O: Koncem zÁjÁ™Á- jsme Beth a jÁ› zaÁ›ili chladnÁ© prÁ›jzdniny vÁ Glacier, vÁ MontanÁ›. ChtÁ›l jsem Glacier navÁ›tÁ›vit uÁ›¼ Á™adu let, ale upÁ™Á-mnÁ› Á™eÁ•eno jsem se bÁ›l kvÁ›li pÁ™Á-tomnosti medvÁ›dÁ› grizzly. Ano vÁ-m, Á›¼e statistiky Á™Á-kajÁ›-, Á›¼e mnohem vÁ›tÁ›jÁ›- nebezpeÁ•Á›- nÁ›m hrozÁ›- od infarktÁ›, autonehod, Á›derÁ› blesku, nebo setkÁ›nÁ›- sÁ UFO, ale prosÁ›-m vÁ›s, tady mluvÁ›-me o medvÁ›dech grizzly! Ale vyprÁ›vÁ›nÁ›- o krÁ›snÁ›¼ch vÁ›¼hledech a pÁ™ekypujÁ›-cÁ›-m Á›¼ivotÁ›› nakonec pÁ™ekonaly moje obavy.

Glacier nenÁ›-

zrovna bohatÁ›¼ na masoÁ›ravÁ›© rostliny, ale rozhodnÁ› tam byly nÁ›jakÁ›© druhy, kterÁ›© stÁ›ily za vyhledÁ›nÁ›-. A co je nejzajÁ›-mavÁ››jÁ›Á›-, dozvÁ›dÁ›l jsem se, Á›¼e naÁ› blÁ›-zkÁ›¼ch lokalitÁ›ch vÁ MontanÁ›› byla zaznamenÁ›na Drosera linearis. Toto bylo opravdovÁ›© pÁ™ekvapenÁ›-, protoÁ›¼e tento druh je normÁ›lnÁ›› povaÁ›ovÁ›n za omezenÁ›¼ na oblast velkÁ›¼ch jezer!

VÁ›ci vypadaly velmi napÁ›-navÁ››!

VÁ›¼let:

Tento vÁ›¼let

vedl do Glacier National Park, kterÁ›¼ je vÁ severozÁ›jpadnÁ›- Á•Ájsti Montany, pÁ™Á-mo proti hranici sÁ Kanadou.

Glacier je

velká park, vztáhá- ne 4000km². Prohlášen mástem svatého dictv-
v r. 1995, je to krásná země s vzhledem hustotou divoké zvěře. Jeho
ledovcová krajina má úrodné údolí- ve tvaru U a visutá údolí-. Bohužel, těch
váce než 150 ledovců, které existovaly v 19. Století- velmi ustoupilo kvůli
globální změně klimatu. Když jsme tam byli, stále existovalo okolo 27, a byly
to pouhé stáiny toho, které byly, když byl park založen. I těch, co půjdou
ledovců- má dle předpovědi- zmizet do roku 2030. To je opravdu smutné. Dopady na
místní- ekologičtější, co zmizí- ledovce, jsou neznámé.

V oblasti

se vyskytuje málo, ale zajímavých sada masožravých rostlin: pír bublinek (*Utricularia intermedia*, *U. macrorhiza*, a
U. minor), tuňice (*Pinguicula macroceras*), a rosnatka (*Drosera rotundifolia*). Má jsem
vá plánu má- otevírat a dát se po dalších- ch družích, které mohly být
přehlédnuty, jako *Utricularia gibba*
nebo *Utricularia ochroleuca*. Hory
v této oblasti (ale ne Glacier sám) mály lokality s *Drosera anglica* a co je nejzajímavější-
dozvěděl jsem se, že se v oblasti údajně vyskytovala *Drosera linearis*! Toto jistě zasluhovalo prozkoumat.

I když tento

vzhled byl zaměřen na sledování- scéně a divoké zvěře, masožravé rostliny
poskytovaly další- zájem!

Stanovisko:

Některé lokality, které jsme navštívili, byly citlivé. Proto nepřiložím
informace o jejich umístění-. Za toto nezbytné opatření- se omlouvám.

Rád bych

ukončil má- vod podkově- m několika lidem, kteří mi pomohli s vzhledem
před tímto- letem. V abecedním pořadí- podle jmén-, jsou to Peter
Lesica (University of Montana), Maria Mantas (The Nature Conservancy), Scott
Mincemoyer (Montana Natural Heritage Program), Lois Olsen (USDA Forest
Service), Hawkeye Rondeau a Steve Shelly (USDA Forest Service).

Krásná sledování- savců:

Hustota

savců- v Montaně, a obzvlášť- v Glacier, je obrovská. A nemluví- m jen o
maličkých hrabáčích a myšičích- mluví- m o velkých- savcích-. Savců-, kteří- jsou
překvapivě- blá- zko. Nejsem fotografem divoké zvěře, ale i tak jsem byl potěšen

třetí obrázky jelena, ovce tlustorohého, losa, a svižná brázdilová. Ten svižný brázdilová je mimochodem nejvíce druhem svižná v severní Americe.

Je vředy

vzrušující - vidět černé medvědy ve volném prostředí (tady je blonďatý černý medvěd, kterého jsme Beth a zaznamenali při kalifornském včelstvu za Utricularia minor), a v Glacier je jich velká populace. Ale já jsem se obával medvědí grizzly. Já včelství, 3/4e má obavy byly při ehnaně " riziko autonehody, dehydratace, pádu, atd. je mnohem větší. Nakonec, grizzlyové jsou velmi vzácné - v Glacier se vyskytuje pouze kolem 200 zvířat. Riziko úmrtí od černých medvědí je o hodnovětší - v Glacier každá 1/2 rok černý medvěd zabit - zhruba na jednoho lověka. Ale na grizzlym je něco obzvlášť divného.

Můj strach

nebyl úplně nepodstatný. Od roku 1967 bylo v Glacier zabito a sněženo grizzlym deset lidí, naposledy v r. 1998. Wikipedia má jejich seznam. Zatímco moje zprávy z včelství mají tendenci být neaktivní, z tohoto si nebudu dělat legraci. Když navštívíte Glacier, musíte na paměti, 3/4e vy jste veteráni v domovině velkých a nevypovídajících zvířat. Áštoky jsou tragické, ale nakonec jsou to lidé, kdo másto navštívíte - " zvířata zde žijí.

McGee Meadow:

Přijeli jsme

ke Glacier z jihovýchodu, od Missouly. Přivezli jsme si spacíky a stan, ale byli jsme příliš zbabělí, nebychom zašli tam hned, a měli jsme rezervaci v levném motelu poblíž vstupu do parku. Bohužel manažer hotelu omylem pronajal nějaké pokoje. Velmi se omlouval, a po 20 minutách telefonován do hotelu do hotelu, našel nám hradeček nocleh v chatce. Byl tak hodný, 3/4e zaplatil rozdíl v ceně hotelu! Ukázalo se, 3/4e v chatce není věc, nebyl postel a topení, ale to bylo vše, co jsme potřebovali.

Následující -

ráno jsme vyrazili na nějaký první včelství, před denní lezení ke krásnému ledovcovému jezeru Trout Lake. Bylo krásné a poklidné, ale moje uznání bylo poněkud včelství, 3/4e stojím na samotném skalnatém místě, kde v r. 1967 bylo zabit lid - celá den sledování grizzlym, který nakonec v noci zabit, a včelství byl jeden zabit lověk. Kromě toho nějakou legendárních rozměrů byla stejnou noc zabita grizzlym jiným 3/4ena, v kempu asi 20 mil odsud.

Beth a já

jsem se rozhodli, 3/4e naše chatka se nám líbila tak, 3/4e jsme tam strávili tři noci. (Dopravdy jsme se potěšili.) Třetí den jsme sledovali ptáky a potulovali se, a potom v poledne šli hledat masožravé rostliny.

Navštívili jsme McGee Meadow (na obrázku v½) pod Camas Road, velkou ostřmicovou loukou, která byla zaplavena po kolena hlubokou ledovou vodou. Rozptýleny tu a tam v ostřmici, v jinou skryté, byly dřvy a potěky. Když jsme do nich páchali holemi, nebyli jsme schopni dosáhnout dna. Jak si umíte představit, chze zřdn½m ostřmicov½m polem byla vzrující.

Utricularia minor:

Rostoucí v bahně rozkládající se ostřmice (Carex sp.), našel jsem tuto páknou bublinatku, Utricularia minor. Rostliny byly překvapivě robustní, a musel jsem se na ně pár minut pozorně dívat, abych se ujistil, že má u vyloučit U. intermedia nebo U. ochroleuca.

Tady je další obrázek pro vaše potěšení.

Mimočodem to byla Beth, kdo se dozvědí, že na McGee Meadow jsou masožravé rostliny a objevila to v jednom z našich prvdů po parku! Psalo se tam, že louky mají jak bublinatky, tak rosnatky (pravděpodobně D. rotundifolia), ale našli jsme jen Utricularia minor.

Turiony:

Jak jsme očekávali, rostliny Utricularia minor vytvářely zimní pupeny. Ale byli jsme překvapeni, když jsme je viděli produkovat tak dramaticky ploché listy. Toto není typické – obvykle jsou vce nitkovité nebo jen lehce zploštělé. Ano, listy jsou často zploštělé v období tvorby zimních pupenů, ale obvykle ne po celou dobu v½honku, jak vidíme zde.

Bylo by zajímavé sbírat jedince, abychom viděli, jestli se morfologie se zploštělými listy udržela v kultivačních pokusech, ale byli jsme na ozemě našim rodným parku a neměli povolení ke sběru.

Ta divná kulatá včelčí blázna stádku mezi fotografiemi je plodnice nějakého druhu houby.

Opravdu plochá!

Mimochodem, zatímco jsme prozkoumávali a fotili v tomto ostřivcovském poli, dříve jsme se protokolem, kterým se včelčí stádky, kdykoliv sdělíme lokalitu s velkou předností, jako jsou pumy nebo medvědi. Vzkum napovídá, že otoky pum na lidi se pravděpodobněji podobají, když se lidé sklání, zabývají tkaničkami od bot, nebo vrtají v zemi. V takovém případě lidé vypadají vace jako tyto nožkové kopytnice, které pumy mnohem častěji považují za kořist.

Takže když jsem byl shrben nad můj fotografický vybavení, Beth stála plně vzpřímeně a hlídala. Když se ona začala vrtat v zemi, hlídala jsem ji. Vypadá to zřejmě absurdně, na je pohupování nahoru a dolů v opačném směru, než je ten druhý, ale myslím si, že je to rozumné opatření.

Rosnatky:

Když jsme skončili s McGee Meadow, popojeli jsme kousek na severní konec jezera McDonald. Zjistil jsem, že v mokřadu v oblasti vznikly plovoucí koberce rašeliníku, takže jsem doufal, že to má poskytnout dobrý materiál pro masožravé rostliny. Na McGee Meadow jsme strávili vace času, než jsem oekval, takže jsme měli jen málo času před pádem slunce. A li jsme k nám jemu cívě mu mokřadu "malému jezírku" a prozkoumávali jeho obvod. Udržoval jsem si páhli hledání páhli o áse, proto že jsem chtěl nechat dost času na cestu zpět k nám jemu autu před pádem slunce. Neměl jsem žádný zájem být v lese po setmění.

Po několika ásových náročných falešných startech jsme konečně našli rašeliníkového koberec. Byl velmi malý, jen trochu větší než okraj porostu páhli - ze běhu. Na něm jsme našli tyto velmi páhli Drosera rotundifolia.

Barevně:

Rostliny

byly velmi malá, ale velmi červeně; zbarveně a dobře vyvinutě hibernakula ukazovala, že se rostliny přimpravovaly na zimu. Bohužel byl koberec rajčínku tak malý a bylo to tam už dost poněkud z přemědchozích návštěv, že jsme našli návštěvu udělali krátkou, abychom nepřispěli k degradaci lokality. Po několika fotografiích jsme koberec opustili a dávali se jinde po dalších rostlinách, ale nenášli jsme nic "ani bublinatku ve vodě".

S námi,

co by nás drželo, a strachem ze tmy nad námi, jsme chvátali zpět k našemu autu. Byl to náš poslední den v západní části Glacier, a já jsem litoval, že nemáme den navíc. Peter Lesica mi řekl o blázkově vzácné lokalitě s *Utricularia intermedia*, ale neměli jsme ji navíc.

Vysoký kraj:

Další den

jsme jeli po nové silnici nazvané Cesta vedoucí ke slunci, která nás zavedla do vysokého kraje v Glacier. Právě vodce o Glacier fantazují o scéně, ale já jsem byl skeptický. Desetiletý, kdy jsem šel v Arizoně, mne vyčerpalo, takže bych si užil scéně, muselo to být opravdu něco, aby mě to ohromilo. Ale vzhled v Glacier? Páni! Je to krásná a máj klid byl ten tam. Zastavovali jsme znovu a znovu, abychom zřídili na obrovské ledovcové údolí, vrcholy a vodopády. Částečně se jako dáte na našem prvním vletě do hor.

Silnice

krásná úhledná kontinentální přeměď v Logan Pass. I když je přeměď jen 2025m, byla to návštěva, alpánská oblast, a už tam spadlo i několik sněhových pokrůtek. Přeměď to, jak pozdně bylo období, na které rostliny stěže kvetly. Rostlina na fotografii je (vážně) Castilleja rhexifolia.

Beth a já

jsme dosáhli hlavní cesty ke Gunsight Lake. Toto mělo být první opravdu dlouhý vzhled v Glacier, kolem 20km, a mělo nás zavést do velmi rovního terénu. Dále, když udržíme rychlé tempo a budeme pokračovat za Gunsight Lake do

Gunsight Pass, dosáhli bychom stezky vedoucí zÁ dolÁ. PodÁl tÁto ÁÁsti cesty, jako zvlÁÁtnÁ- odmÁnu, bychom mÁli narazit na Pinguicula macroceras. (DÁky Peteru Lesicovi za tuto vÁ½bornou lahÁdku!)

JedinÁ½ hÁÁek

byl vÁ tom, Á¾e kdy¾ budeme lelkovat, nebudeme mÁ-t Áas dosÁjhnout tuÁnic a vrÁtit se kÁ autu pÁ™ed setmÁnÁ-m. Tak¾e udrÁovÁjnÁ- dobrÁho tempa a nezastavovÁjnÁ- kvÁli ka¾dÁmu ptÁjkovi nebo rostlinÁ bylo nÁco, co jsme museli mÁ-t na pamÁti.

Kdy¾ jsme si

pÁ™pravovali batohy na cestu, zjistili jsme sÁ obavami, Á¾e kvÁli nedÁjnÁ½m stÁ™etnutÁ-m sÁ grizzly medvÁdy byla ÁÁist cesty zrÁdnÁjÁjÁ- neÁ¾ obvykle a Á¾e nÁkterÁ kempy vÁ oblasti byly zavÁ™eny. UmÁ-te si pÁ™edstavit, Á¾e nÁjm to trochu zvedlo krevnÁ- tlak.

Nad Gunsight

Lake:

PÁ™bÁhem

naÁjÁ- cesty naÁjÁ- cesty mÁlo bÁ½t dlouhÁ stoupÁjnÁ-, tak jsme nelibÁ nesli to, Á¾e zaÁÁ-nala prudkÁ½m klesÁjnÁ-m kÁ pÁ™echodu potoka. VÁdÁli jsme, Á¾e budeme muset zÁskat ka¾dÁ½ metr zpÁt dÁle po cestÁ. Po pÁ™echodu potoka se cesta narovнала a potom zaÁala stoupat. VÁ½stup byl milosrdnÁ mÁrnÁ½, ale cesta byla velmi dlouhÁj. Nakonec se jezero Gunsight Lake po nÁkolika hodinÁjch objevilo vÁ dÁlce, nÁjdhernÁ ve svÁ ledovcovÁ krÁse.

Asi Á¼ mÁ-le

pÁ™edtÁ-m, neÁ¾ jsme dosÁjhlí jezera, stezka prochÁizela pasekou â€mÁ-stem pro pÁ™Á-pravu jÁ-dla pro ty, kdo vÁ oblasti kempujÁ-. Kdy¾ jste vÁ domovinÁ medvÁdÁ grizzly, doporuÁuje se jÁ-st jÁ-dla, kterÁj nejsou pÁ™Á-liÁj aromatickÁj, a pÁ™pravovat si je daleko od tÁboÁ™iÁtÁ. TakÁ byste se mÁli pÁ™evlÁci zÁ obleÁenÁ-, ve kterÁm jste vaÁ™ili vaÁje jÁ-dlo, a nemÁli byste si toto obleÁenÁ- brÁjt sÁ sebou do stanu!

Zastavili

j jsme na dost dlouho, abychom rychle poobÁdvali naÁje neslanÁ nemastnÁ jÁ-dlo, a potom pokračovali za jezero. Stezka se zvedala vysoko nad dno ÁdolÁ- (jak mÁÁ¾ete vidÁt vÁ½Áje). Brzy se stala Ázkou jako nit, jak Ájplhala na skalnatÁ stÁny ÁdolÁ-. Cestu nebylo tÁ™eba hledat -Á na levÁ stranÁ byla strmÁj stÁna, napravo strmÁ½ srÁiz. PoÁ™j d jsem peÁlivÁ sledoval stÁnu, jestli nevidÁ-m tuÁnici.

Zábrana na
silnici:

A jak jsme pokračovali v našem v½stupu, narazili jsme na stezce na tuto horskou kozu a její kázele. Tato zvířata byla celkem spokojeni s pobytím na stezce a probírali se káminami. Naše nesmělé pokusy vyhnat zvířata ze stezky vedly pouze v jejich dlouhých, zlověstných pohledy, jako je vidět zde. Jednoduše se nechtěly hnout. Byli jsme vyvedeni z konceptu. Ani jeden z nás neuměl vyřadit náladu matky, a nevěděli jsme, jak by mohla zareagovat, když měla pod sebou mladé. Vážnějte si, že má velmi dlouhé rohy, a její málo podezřelá, že v, jak je používá.

Vážiml jsem si několika turistů asi 30m za kozami, blokováných v jejich pokusu sestoupit po stezce, stejně jako my byli blokováni v našem pokusu po návystoupit. Byli jsme vážně zmrazeni na stezce.

Co jsme mohli dělat? Byli jsme málo než 1km od másta, kde jsem si myslel, že najdeme tu nice, ale byli jsme omezeni párem horských koz. Ubíval nám čas byli jsme zrovna v polovině dne, v nám jsme se museli vrátit zpět k autu. Ale ty kozy se nechtěly hnout, takže po chvíli jsme se otočili, a zaměříli zpět do údolí. To byla mimochodem 20km dlouhá cesta.

Mám nespočet páteřích zkušeností, kdy jsme tma, ale neplně dosáhli lokality masožravých rostlin. Obvykle tyto v½lety ve sv½ch zprávných ani nezmiuji. Ale tento incident stál za popis, jako úžasná, divná, dává vod, kvůli kterému jsem kdy neuspěl.

Plánců-
stána:

Další den jsme za svitu sledovali ptáky v Logan's Pass, abychom viděli boky bálocas a pánkavice, a lamentovali jsme, že náš osud oddělil od setkání s rosmájkem o slabých 15 minut. Zbytek dne byla povětšinou auto tour, abychom viděli zajímavější másta podél Cesty vedoucí ke slunci.

Poblání

Logan's Pass je pozoruhodná silnice zažlutá do černě skály. Jmenuje se Pláň-cá-stána, protože na jaře a v létě teče povrchová voda přes skálu na silnici, a smáta auta. Jsem si jistý, že je to krásná, ale je to umělá vlněná silnice.

Hawkeye

Rondeau mi řekl, že na Pláň-cá-stánu se vyskytují tušnice, pravděpodobně kolonizovaly stánu nad silnicí za kolonií ležce vlněná po stánu. Protože byl pozdní podzim, hladina vody byla nízká, a zatímco na něm jen pár kapek, když jsme měli stánu. Viděl jsem několik rostlin, které vypadaly slibně, takže kousek dál po cestě do Logan's Pass jsme našli másto k zaparkování, a došli zpět ke stánu.

Toto byla

pravděpodobně nejnebezpečnější věc, kterou jsme na vlněné podnikli, ne kvůli hrozbě od medvěda, ale hlavně kvůli provozu. Stána je přesmo proti silnici, sá velmi malým bezpečným prostorem. Beth a já jsme znovu pracovali v systému kámo, kdy jeden z nás hledal rostliny, zatímco ten druhý hlídal kvůli nebezpečí.

Obydlí na

tesu:

Jistě,

prakticky ká strmě skále, tam byly tušnice! Byly daleko z dosahu, tak jsme je museli zkoumat našimi dalekohledy. Toto je fotografie poženě teleobjektivem, hledám kolmo nahoru.

Rostliny

vypadaly mrtvé, ale byl jsem schopen rozeznat, že byly pouze v dormanci. Květná stonky na rostlinách ukazují, že přestože jejich životní styl je nebezpečný, vyplatí se jim!

Nebyl jsem

schopen určit, o jaký druh skály se jedná. Máte mě někdo obohatit naším autoritativním, než je pouhá hádání?

Západní- Montana (2. část)

Page citations: Personal observations.

Revised:
January 2008

©Barry
Rice, 2005

T: Pavla Vacková